

JOHN MARTIN

SCOTT SEEGERT

GALAKTICKÁ ŠKOLA

NAJVTIPNEJŠIA KNIHA VO VESMÍRE

NÚDZOVÉ PRISTÁTIE

FRAGMENT

Galaktická škola 2

Núdzové pristátie

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

John Martin, Scott Seegert
Galaktická škola 2: Núdzové pristátie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

GALAKTICKÁ ŠKOLA

NAJVTIPNEJŠIA KNIHA VO VESMÍRE

GALAKTICKÁ ŠKOLA

NAJVTIPNEJŠIA KNIHA VO VESMÍRE

John Martin
Scott Seegert

NÚDZOVÉ PRISTÁTIE

FRAGMENT

Copyright © 2018 by John Martin and Scott Seegert
Slovenské vydanie © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019
Translation © Katarína Lalíková, 2019
Cover photos © Jurik Peter; fractal-an; HelenField / Shutterstock.com
ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0905-7
ISBN e-knihy 978-80-566-0953-8 (1. zverejnenie, 2019)

*Venujeme Margie a Mary, ktoré majú dostatok
nadhľadu aj pochybnú dávku súdnosti, keďže
väčšinu svojho života strávili s dvoma večne
dvanásťročnými chlapcami.*

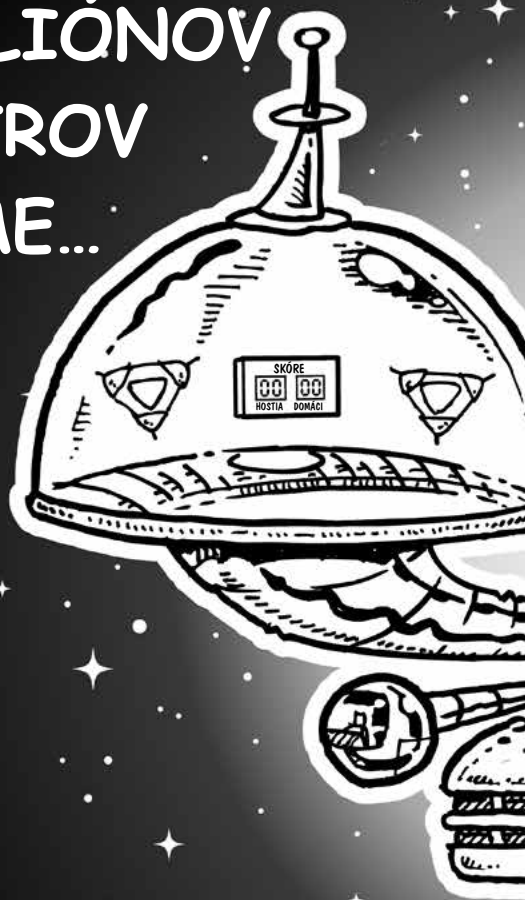
GALAKTICKÁ ŠKOLA

**NÚDZOVÉ
PRISTÁTIE**

1. DEŇ

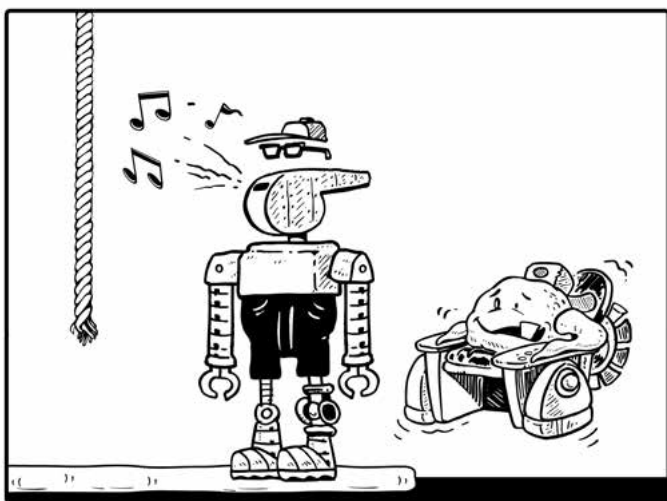
530 KVADRILIÓNOV
KILOMETROV
OD ZEME...

1

Galaktická škola
SCIRIISTRATI
FIBRONOCULAREUS

„Fajn, teraz sa všetci utíšte a počúvajte. Pamätáte sa, ako som včera povedal, že zajtra sa budeme šplhať? A že za celý ten čas, čo učím telocvik, sa nikomu nepodarilo dosiahnuť až na samý vrch? Takže zajtra je *dnes* a to, na čom sa budeme šplhať, je toto lano.“

Samozrejme, pán učiteľ Vik, veľmi dobre si pamätám včerajšok. Rovnako ako môj kamoš Rand-al.

Včera dostal nápad, ako z toho urobiť veľkú udalosť, po ktorej sa navždy všetkým zapíšem do pamäti ako Kelvin Klosmo – chlapec, ktorý vyliezol až hore.

„Dúfam, že ste si všetci vzali k srdcu moju radu a pred spaním ste spravili o niekoľko kľukov viac, pretože pri šplhaní na tohto krásavca budete potrebovať všetky sily do poslednej kvapky. Hojdá sa, klže sa a meria viac ako desať metrov.“

Chápete, mysleli sme si, že pokiaľ sa preslávim niečím naozaj hustým, všetci zabudnú na to, ako som sa snažil predstierať supergenialitu, keď som prišiel do tejto školy na opačnom konci Galaxie. A možno mi potom prestanú hovoriť Génus. Veď viete, ironicky. Ako keď nejakého drobca prezývajú Kolohnát. Alebo plaché dieťa Suverén. Aspoň taká je teória. Ten posmech je čoraz neznesiteľnejší.

„Dám vám zopár tipov. Nechcem sa chvastať, ale v osemdesiatom siedmom som bol šampiónom okresu

**Delfner v šplhu na lane, a tak viem,
o čom hovorím.“**

Spýtal som sa Rand-ala, prečo si myslí, že to dokážem, keď sa nikto iný nevyšplhal až hore. Nie som žiadny športovec. Mám čo robiť, aby som s plným batohom nastúpil ráno do raketobusu.

Odpovedal, že si nemám robiť starosti, on sa vraj o všetko postará.

„Dobre – nejaké otázky?“

„Áno. Smiem si nechať končatiny
pripojené k telu?“

„Samozrejme... ak si to chceš uľahčiť.
Tak, kto pôjde prvý?“

Danny Mušiak. Ten je známy svojimi lepkavými prstami.

A nemyslím tým takými lepkavými, keď mu na nich zostane trochu želé z obeda.

Myslím tým také lepkavé, ako keby sa polial kanistrom lepidla a potom ešte spadol do suda s dehtom.

Raz som si s ním chcel hádzať loptu. Vedel ju síce skvele chytiť, ale nedokázal ju hodiť naspäť. A bez ohľadu na to, koľkokrát povie: „Ruku na to, kamarát,“ v žiadnom prípade Dannymu nepodajte ruku – to mi verte. On by nemal mať najmenšie problémy vyliezť po lane, nech je akékoľvek klzké.

Danny sa vyšplhá k značke dva a pol metra a zošuchne sa dole. Trvá desať minút, kým ho odlepíme od žinenky.

Ako ďalšia dobrovoľníčka sa prihlási Drahuša. Je najlepšia športovkyňa, akú poznám. Ak to niekto zvládne, tak jedine ona. Keď o tom uvažujem, mal som ju požiadať, aby si na šplh vzala masku Kelvina.

Drahuša sa dostane k značke tri a pol metra, ale ďalej to nejde. Z čoho je to lano? Z vazelíny?

Štuchnem do Rand-ala. „Tvoj nápad fakt nemá chybu. Budem mať šťastie, ak sa mi vôbec podarí zdvihnúť nohy zo zeme.“

Rand-al mi niečo podá.

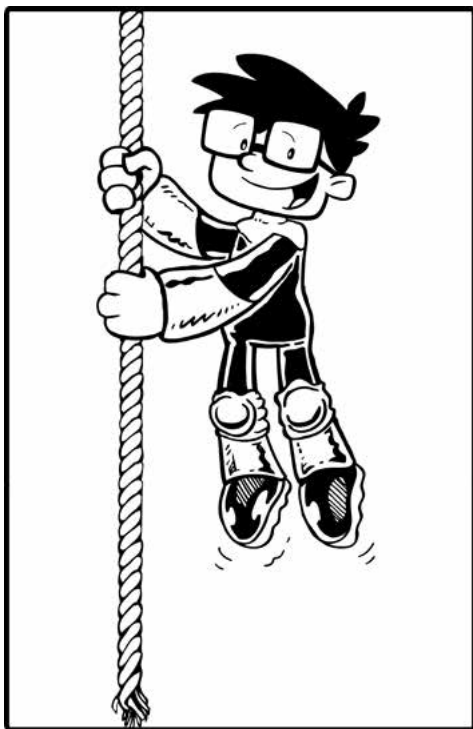
„Čo je to?“

„Antigravitačné disky. Mamina ich používa pri prestavovaní nábytku v našom bývastre. Strč si ich do tenisiek. Keď prídeš na rad, ťukni nohami o seba a disky sa zapnú. V podstate po tom lane priam vyletiš!“

Viete čo? Rand-al možno naozaj na niečo prišiel.

Strčím si disky do tenisiek a prihlásim sa ako ďalší. Napľujem si do dlaní a chvíľu si ich šúcham o seba – pre lepší umelecký dojem –, potom sa chytím lana a nohami fuknem o seba. Zrazu mám pocit, že nič nevážim. Začnem sa šplhať.

Fíha! Azda to naozaj vyjde!

To je lepšie! Zbohom, Génus! Vitaj, Šplhač Kelv.

Brr. Lietajúci trušo? To naozaj?

„Tak to ti pekne ďakujem,
Rand-al.“

„Uznaj, že je to lepšie ako Génus.“

„Fakt, Rand-al? Naozaj je to lepšie?
To je ako povedať, že nakopnutý prst
je lepší ako dva nakopnuté prsty.
Možno je to trochu lepšie, ale aj tak
to bolí. Veľmi.“

„Aha, pozrite sa, ľudia! To je
Lietajúci trušo Génus!“

A *toto* bolí viac než päť nakopnutých prstov.

Neskôr v ten deň...

2

Ach jaj! Zase som sa zasníval. V poslednom čase odpovedám správne iba v snoch.

„Kto? Vy, pán Klosmo. Čo? Máte povedať triede, koľko ich je. A kedy? Okamžite!“

Koľko je čoho? Páni, nenávidím galaktický zemepis. Zdá sa, že opäť nadišiel čas na odhad. Mal by som teraz tipovať vysoké alebo nízke číslo? Asi nízke.

„Ehm... tri?“

„Tri? Chápem to dobre, pán Klosmo, že podľa vás v celej galaxii Mliečna cesta existujú iba tri planéty? Len vaša slnečná sústava ich má osem. Deväť, ak počítate aj Pluto. Nechceli by ste to skúsiť ešte raz?“

Samozrejme, že nechcel. Problém je, že keď sa profesor Plutz takto opýta, znie to, akoby ste mali na výber, ale v skutočnosti nemáte. Aspoň už viem, aká bola otázka, aj keď netuším, ako znie odpoveď. Kto vie... možno budem mať šťastie. Takže – viem, že na našej vesmírnej stanici sú rodiny z viac než dvesto rôznych planét, čiže musí existovať minimálne toľko planét. Keď ešte nejaké prihodím, mal by som byť celkom blízko.

„Tristo?“

„V skutočnosti, pán Klosmo, v našej Galaxii existuje viac než sto *miliárd* planét.“

Hups...

To je Maťko. Netuším, prečo ma tak strašne neznáša, ale aspoň ma v poslednom čase nepchá do prilby – odvtedy, čo ho Chmúrka pred pár mesiacmi zakomponovala do gule zo školských lavíc. Ona totiž *neznáša*, keď sa niekto naváža do slabších.

A zase je tu tá prezývka. Génius. Ako som však vrazil, už ju nepoužívajú tak ako spočiatku, keď som sem dorazil a všetci si mysleli, že som *skutočný* génius. Prečo by si to nemali mysliet? Moji rodičia sú dvaja najlepši vedci na celej planéte Zem. Je logické, že ich syn bude ešte múdrejší, no nie? Je prirodzené predpokladať, že bude to, čomu s obľubou hovorím mega super génius. Ja som to rozhodne nemal v úmysle nikomu vyhovárať, najmä keď som vďaka tomu bol v škole hneď obľúbený. Chcem povedať, že to ľudia priam *očakávali*.

Ibaže múdrosť sa nedá predstierať donekonečna. Teraz je počiatkové okúzlenie fuč a moja povest' závratne klesla. Vlastne musela priam núdzovo pristáť. Všetci vedia, že som skrz-naskrz priemerný a po mojej poslednej odpovedi si nemyslia už ani to. Preto ma volajú Génus, lenže myslia to ironicky. Ale nevzdávam sa. Môj mozog raz určite naskočí a prejaví sa v plnej sile. No... takmer určite. Vlastne skôr ako o nádeji by som mal hovoriť o zúfalom prianí. Možno si ešte dokážem zachovať svoju tvár...

„Ehm, ja som predpokladal, že ste mysleli, koľko je *obývaných* planét, pán profesor.“

„Keby som myslel, koľko je obývaných planét, pán Klosmo, zistili by ste to podľa toho, že by som do svojej otázky zahrnul slovo *obývaných*.“

„V tom prípade by som chcel zmeniť
svoju odpoveď na sto miliárd.“

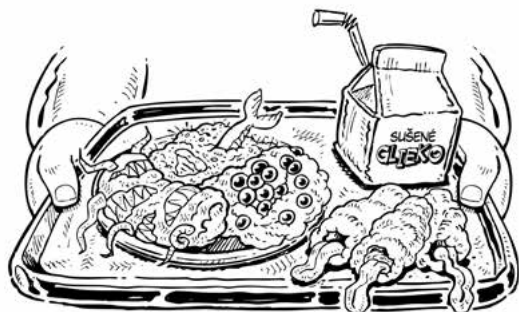

„A ja by som si chcel ísť odpočinúť
na kremíkové pláže Šnurloru, pán
Klosmo. Ale ani to sa nestane.
Odporúčam vám, aby ste trávili
kratší čas snením a dlhší čas štúdiom,
pokiaľ si želáte postúpiť do ďalšieho
ročníka. Nie ste žiadny génius,
viete?“

Hm, to bolo zábavné. Z ničoho nebudete mať takú chuť do jedla, ako keď sa hneď ráno strápnite na dvoch hodinách. A zdá sa, že dnes budem potrebovať naozaj veľký apetít, aby som sa na obede popasoval s dnešnou „špecialitou“.

Možno to však prehánam. Predovšetkým s hodinou profesora Plutza. Keďže bola posledná pred obedom, veľa detí už zrejmé vyplo, ako sa to robí na konci vyučovania. Mám celkom slušnú šancu, že nik okrem Matka nedával pozor na to, čo sa deje.

„Ako to, že o tom vieš, Drahuša?
Veď si tam ani nebola. A ty tiež nie,
Rand-al.“

„Povedal mi to Žiabrik.“

„Ja som o tom počul od Drahuše.“

„A ja som sa to dozvedel
od kuchároka.“

„Od kuchároka? Počkaj, Šplacht,
veď ty si tam *bol*.“

„Hej, bol, ale už som sa vypol, ako to
normálne robievam. Bola to posledná
hodina pred obedom.“

Takže teraz o mojich intelektových schop-
nostiach vedia aj v kuchyni. A nikto sa nehanbí
hovoriť o nich ďalším ľuďom. Keď ste slávny gé-
nius, pravdepodobne sa o vás rozkríkuje i to, že nie

ste *žiadny* génius. Aspoň už nie som pod takým tlakom. Predstierať, že ste génius, vyžaduje kopu úsilia. Nebyť géniom je celkom jednoduché. V mojom prípade až príliš.

„Počuj, byť negeniálnym géniom je už trochu obohrané, nie?“

„Veď vieš, Kelvin, všetci sme ti vraveli, že u nás je tvoje tajomstvo v bezpečí.

Sám si sa rozhodol, že o tom povieš celej škole. Ľudia nie sú radi, keď si z nich niekto vystrelí.“

„Ja viem. Ale nemohol som to predstierať donekonečna. Ten tlak ma doháňal do šialenstva.

A prisahám, že mi začali rednúť vlasy. Lenže rovnako nemôžem zostať truľom po celý zvyšok života.“